

da bi ih on mogao napisati.« Rado priznajem — tant pis pour Pascal! — da su B. pjesme neobično poetične, a još radije, da ih ja ne bih mogao nikako napisati.

Dajmo riječ pjesniku:

Sam sa svojom zvijezdom

Molit ću sunce da bude milosrdno sa mnom
da ostane sa mnom barem
dok brod moj u zavjetrinu zađe, jer
ja sam ponekad tako sâm,
sâm samcat sa svojom zvijezdom.
Ni jedan cvijet nije osamljen tako
i ni u jednog usne nisu žedne ko moje.
A ponekad nije zgodno
da ničije ruke u svojoj ruci nemaš
da bar saznadneš čija je ruka toplija
i da uvidiš da s nekim u korak putuješ.
A više se ni ptice na me ne obaziru.
I rijeke
i vjetrovi
bez pozdrava pokraj mene prolaze, a
ponekad bih volio biti u nečijim očima
cvijet ili
grana pod glavom
u zanosu ubrana.
Nebo je ovaj put gluho:
zvijezde nikad ne plaču nad ljudskom samoćom.

JOŠ JE TAMA NAD MOJOM GOLGOTOM

S. Marija od Presvetog Srca

I Tebe su već skinuli s križa i smirili Tvoje tijelo ovito mirisima, a tama je još nad mojom Golgotom.

Umirem bez izdisaja, u bljedilu smrtne tjeskobe.

Za mene nisi izabrao samo jednu smrt... O ona bi mi bila oslobođenje! Možda bih se smirila kao i Ti u svome grobu, dok bi duh moj grlio Beskraj. Ali pustio si TAMU da me satre... Kao žrvanj jedro zrnje... Pustio si SUMNJU da ubije u meni vjeru u vjernost moga bijeloga ideala...

Iza ove »smrti« kao da nema za mene više smrti.

Iza ovoga bola kao da nema za mene težega bola.

Kako da dalje živim? Zar postoji više svjetla i života?

A vjerujući u vjernost ideala živjeh za Ideal...

Ljubeći »svoj« život živjeh Životom.

A sada...? Sve je u meni satrvano, u prah samljeveno... Tko Ti je dao takvu snagu da ovu neizmjernost moga duha sažežeš svojim Ognjem?! Da uništiš u meni sve što bijaše »moje«?

Ne želim da odavde počem, ili da skineš s mene ove tmine, jer se ne mogu više radovati... Čini mi se da bi mi radost samo još veću bol zadavala; da bi me samo rastužila.

Zašto si »smrt« odabrao za me? — Da ubiješ u meni sve što nije ŽIVOT, sve što ti nisi, Živote! Da satreš u meni sve što bijaše »moje«, jedino »moje«...

O sada mi je svejedno što se oko mene zbiva... Svaki mi je problem sada neznatan. Kao da me ništa više ne može uznemiriti, ništa rastužiti. Kao da mi nitko više ne može zadati bol.

I nitko mi više nije predmet za osudu. O zašto se ljudi otimlju za varava dobra ovoga svijeta, za užitke koji su poput morske pjene, što se pojavi nad uzbibanim vodama i začas je opet nestane... A kada bi bili pogodeni ovom *dubinom* boli, tražili bi samo ono *Bitno*, Vječno...

Dubine boli, koje gase svaku površinsku osjetnu radost; boli, koja se stapa s Boli, uvodeći u besmrtni Život.

Upravo me, jasnije mi biva, želiš u ovim dubinama sa sobom sjediniti... Gdje ne dopire nikakav šum, buka osjetila. Želiš me povući, uroniti u najdublje dubine...

A kakvu strahotnu cijenu od mene tražiš... Jer je još tama u mom duhu i srcu; nad mojom Golgotom...

O ne búdi me...

Kao jeku čujem Tvoj glas... Ali on neće doprijeti do mene, tako ćutim, jer je pregusta tamna koprena kojom si me pritisnuo.

Čini mi se da vidim trak svjetla, ali se on mora zgasiti pred dubinom ove tame, u koju ne može prodrijeti;

I da čujem Tvoj zov, Tvoj šapat... Ali me nitko ne može utješiti, nitko probuditi, nitko uzradovati, jer si me — pokopao.

Pusti me da me ova tama sakrije. Uronjena sam u njezin bezdan... Ima li stvora da bude dostojan ove beskrajne boli i smrtnog umiranja...?!

Možda zbog ove moje smrti želiš probuditi na život mnoge umrle živote? A Ti me često na ovakav *samrtnan* način usmrćuješ...

...Možda će se od težine ove boli i smrti, koja je ispunila sav moj Svemir, *potresti stijene Golgote*...

Možda, možda ova beskrajna tama i samrtna bol duha i srca mora biti *sva* pretvorena u blistavi sjaj Uskrsnuća, u kojem će se *m o r a t i* ukazati ŽIVOT.

...I možda me nisi uzalud predao *smrti* — Oče, Oče moj...!